

[Christmas Møller.]

eller holdt dem hen, naar man tænkte paa den Agitation, der førtes overfor Ekspropriationsforslaget, Grundskyldsforslaget og Afrustningsforslaget. . . . (*Socialministeren* [Steincke]: og Trustloven). . . . Trustloven kan vi godt tage med, den er særlig aktuel, den højtærede Minister har jo i Dag faaet en ganske alvorlig Advarsel med Hensyn til Trustloven, og jeg er glad ved at se, at den har gjort et saadant Indtryk paa ham, at han tager den med.

Hertil vil jeg sige, at deri er intet ulogisk. For det, man vandt Sejren paa den 24. April, var ikke Ekspropriation o. s. v. Jeg har vel Lov til at sige, at blot Ekspropriationen havde været noget stærkere fremme i Vorbasse og omliggende Sogne, var Resultatet blevet lidt bedre, end det blev, det kan det ærede Medlem Hr. Jens Jensen, der har set det af Selvsyn, i Sandhed tale med om. Og paa samme Maade med Trustloven og med andre Forslag. Det var ikke paa disse Omraader, Regeringen vandt sin Sejr, nej, den vandt den paa de syge, de gamle, de fattige, den vandt sin Sejr paa Tjenestemændene og ved at bilde Befolkningen ind — saaledes som det ærede Medlem Hr. Nygaard gjorde det den 19. Marts, lige før Ministeriet Madsen-Mygdal væltede sig selv den 21. Marts —, at naar blot Socialdemokraterne kom til, vilde der blive gjort noget for Erhvervslevet.

Det er derfor ikke ulogisk at sige: Paa dette Omraade ser vi altsaa et Forslag, paa alle andre Omraader, hvor man vandt Sejren, skydes Spørgsmaalene ud.

Om de økonomiske Spørgsmaal skal jeg sige, at den højtærede Socialminister har ikke Ret i, at man ikke har krævet en Finansplan af andre Regeringer. Den højtærede Minister vil erindre, hvorledes Forholdene laa her i Landet, da Rigsdagssamlingen 1921—22 begyndte: Da vi havde haft betydeligt Underskud paa Finansloven for 1920—21, og da det var klart, at nye indirekte Skatter maatte til, da de direkte svigtede, da var det først og fremmest Finansplanen og en samlet Oversigt over de økonomiske Forhold, som man krævede forelagt.

Og man gjorde det med Rette, thi en af de vigtigste, ja, maaske den alleregentligste Opgave, Rigsdagen har, er at undersøge og lovgive og at vejlede og kontrolere Regeringen paa det økonomiske Omraade, saaledes at vi ikke kommer til at arbejde paa Finanslove med Underskud, men med Finanslove og Statsregnskab med Balance.

Men den højtærede Minister sagde saa:

Hvad kommer det Socialministeren ved? Ja, jeg ved ikke, om Ministeriet har fordelt Arbejdet saaledes indenfor Rækkerne, at Socialministeren tager sig af de sociale Love — og vi har jo hørt en lille Solstraalefortælling om, at den højtærede Statsminister og den højtærede Undervisningsminister kun har været kærlige imod ham —, medens man giver en anden Opgave, nemlig den finansielle, til den højtærede Finansminister alene. Og jeg vil gerne spørge den højtærede Socialminister, hvordan han mener vor Stilling vilde være, hvis vi fulgte Regeringen paa mange Omraader og vedtog betydelige Udgiftslove, tror den højtærede Socialminister saa, at Regeringen vilde sige: saa er det vor Opgave at skaffe Pengene? Nej, saa vilde Regeringen — med stor Ret — kunne sige til den Rigsdag, der havde vedtaget Udgiftslovene og forandret Balancen fra Overskud til Underskud, at den maa ogsaa arbejde med paa at skabe saadanne Besparelser og saadanne Indtægter, at Balance kan tilvejebringes, det vilde Regeringen have fuldkommen Ret til, og det vilde den begribeligvis ogsaa gøre.

Men derfor er der heller ikke nogen som helst Grund for Ministeren til at vende sig imod mit Krav om, at vi ved Siden af den samlede Plan skal se, hvordan Dækningslovene skal være. Og da den højtærede Minister talte om Formueskattelettelsen og Afrustningen, saa jeg jo ligefrem Skamrødmænd stige op i hans Ansigt over, at han vilde bruge et saa letkøbt agitatorisk Nummer. Nej, man maa virkelig vide, og det ved den højtærede Socialminister jo ogsaa, at dette ikke er det Grundlag, hvorpaa han kan faa en Forhandling med os om eventuelle nye Udgifter, eventuelle Besparelser eller om nye Indtægter; og derfor siger jeg til ham, at ogsaa paa det finansielle Omraade vil det være nødvendigt for Ministeren at give Rigsdagen Besked.

Vi forlanger heller ikke — og jeg gjorde det ikke i min første Tale — et principielt Forslag, saaledes at Socialdemokratiet for altid skal være bundet dertil; men vi forlanger Angivelse af, hvad der er Regeringens Stilling, ikke en Angivelse af, hvad den i Situationen politisk kan vente at faa gennemført — det skal vi andre nok fortælle Regeringen, naar Tiden kommer —, men af, hvad der er dens egen Stilling. Vi forlanger den samlede Plan, fordi vi ikke har faaet Besked om, hvorledes de, der ikke falder ind under denne Lov, skal behandles, idet hele Forenklingen, eller en meget stor Del af Forenklingen ligger i Forsørgelsesloven, og ogsaa